

ADVIES

2010-161

9 december 2010

Klacht school handelt niet adequaat na melding mishandeling leerling door klasgenoot

School handelt volgens klager niet adequaat na melding mishandeling leerling door klasgenoot.

De Commissie is van oordeel dat de school zeer voortvarend op berichten van klager heeft gereageerd. De Commissie heeft niet de indruk dat de school de zaak in de doofpot heeft willen stoppen. De Commissie is wel van oordeel dat de klacht van klagers dat de school heeft nagelaten goed onderzoek te doen en daarover goed te communiceren gegrond is. De Commissie acht daarnaast niet aangetoond dat de feiten anders gebleken zouden zijn, wanneer de school de zaak beter had onderzocht, noch dat de school feiten heeft verdraaid, ontkend en gemanipuleerd om de valse indruk te geven dat niets bijzonders is gebeurd. Evenmin acht de Commissie aangetoond dat de school heeft getracht het politieonderzoek te beïnvloeden. De Commissie acht de klacht van klagers derhalve op deze onderdelen ongegrond.

De Commissie acht de klacht deels gegrond, ongegrond.

1. Verloop van de klachtenprocedure

- 1.1. Klagers hebben op 7 juli 2010 per e-mail met zeer uitgebreide bijlage en vervolgens op 29 oktober 2010 middels het klachtenformulier met bijlagen hun klacht voorgelegd aan de Landelijke Klachtencommissie Primair Onderwijs, Voortgezet Onderwijs en BVE (verder te noemen: de Commissie).
- 1.2. De Commissie heeft aangeklaagden gevraagd te reageren op het gestelde in de klachtbrief.
- 1.3. Aangeklaagden hebben in een brief met bijlagen van 23 november 2010 een inhoudelijke reactie op de klacht gegeven.
- 1.4. De Commissie heeft kennisgenomen van het e-mailbericht van 2 november 2010 van klager.
- 1.5. Op 9 december 2010 heeft de Commissie een hoorzitting gehouden te Haren, alwaar zijn verschenen: - klagers in persoon, vergezeld van de heer R. de Vries, een huisvriend; aangeklaagden in persoon en bijgestaan door mr. K.S. Suls, advocaat te Assen.

De klacht betreft:

Algemeen gesteld: vanaf aanvang (nl. het rapporteren van de mishandeling door mijn dochter op de dag van het gebeurde aan haar mentor, mevrouw H., 22 april 2010) tot op heden heeft de school nagelaten goed onderzoek te doen, en goed te communiceren. Ondanks de feiten, en de feiten die men boven water had kunnen krijgen als men wel adequaat had gereageerd, heeft men steeds doen

willen laten voorkomen dat de mishandeling niet heeft plaatsgevonden. Daarbij schuwde de school niet eigen ingenomen standpunten en meningen te veranderen, feiten te verdraaien, te ontkennen en te manipuleren om de valse indruk te geven dat niets bijzonders is gebeurd en het eigen geweldsprotocol goed is gevolgd. Ook heeft de school – ondanks de toezegging de politie ongemoeid het onderzoek te laten doen, nadat ik aangifte had gedaan van de mishandeling- getracht het onderzoek te beïnvloeden, met als gevolg dat de dader niet werd verhoord. Pas na aandringen van mij heeft de politie dat gedaan in oktober, en de dader heeft toen ook bekend. Met andere woorden men heeft de mishandeling op allerlei wijzen trachten toe te dekken en de zaak in de spreekwoordelijke doofpot willen stoppen.

2. Overwegingen van de Commissie

De Commissie overweegt op grond van de stukken en hetgeen ter zitting naar voren is gekomen als volgt.

Ten aanzien van de feiten

A is leerling van de *** school te ***. In het schooljaar 2009/2010 zat zij in klas H1B en was mevrouw H.- haar mentor.

Op donderdag 22 april 2010 vindt er een handgemeen plaats in de fietsenstalling van de school, waarbij *S* en *T*, klasgenoten van *A*, en *A* betrokken zijn.

A heeft over dit voorval in de aangifte bij de politie verklaard: “*S* heeft *T* met een tas geslagen. Ik zag dat en wilde naar *T* toelopen om te vragen hoe het met hem ging. *T* pakte echter zijn fiets uit het fietsenrek en zwaaide hem naar achteren. Daarbij kwam de fiets tegen mijn benen. Vervolgens gaf *T* mij een schop in mijn zij en een klap tegen mijn hoofd. Ik viel op de grond, een betonnen vloer. *T* is daarop hard weggefietst.”

A is met een vriendin mee naar huis gegaan en heeft vandaar gebeld met haar vader en, op zijn aanraden, met mevrouw H.. Zij had hoofdpijn en heeft daar nog een week last van gehouden. Zij is niet naar een dokter geweest.

Mevrouw H. heeft ter zitting verklaard dat zij op donderdag 22 april 2010 op haar mobiele telefoon is gebeld door *A*. Alle leerlingen van haar mentorklas beschikken over dat telefoonnummer en maken er regelmatig gebruik van. *A* vertelde dat zij was geslagen door *T*, dat zij was gevallen en dat zij hoofdpijn had. Mevrouw H. begreep uit dit gesprek niet dat er een verband was tussen de drie gemelde zaken. Zij was gehaast, was op weg naar een gesprek en zei daarom tegen *A* dat zij er de volgende dag in de les verder over zouden praten.

Omdat er de volgende dag, vrijdag, in verband met een aangepast rooster weinig tijd was, heeft mevrouw H. aan het eind van de les *A* en *T* bij zich geroepen en met hen afgesproken om de maandag daarop verder te praten. Mevrouw H. heeft ter zitting verklaard dat zij op dat moment geen spanning tussen *T* en *A* waarnam. Zij gingen er beiden mee akkoord maandag te praten. 's Middags ontving mevrouw H. echter een e-mailbericht van *A* dat zij die maandag niet op school zou zijn, omdat zij naar een bruiloft ging. *A* verzocht daarom om op dinsdag met elkaar te spreken.

Toen hij hoorde dat het gesprek op vrijdag niet had plaatsgevonden, heeft klager mevrouw H. meteen gebeld met de mededeling dat hij van zijn dochter vernomen had dat zij door een medeleerling was mishandeld, dat hij de zaak hoog opnam en overwoog aangifte bij de politie te doen en dat hij wilde dat mevrouw H. er iets aan zou doen.

Mevrouw H. heeft de heer K. die vrijdag op de hoogte gesteld en aan hem de namen van de betrokken kinderen doorgegeven, ook van de tweeling G. en D., die getuige was geweest van het voorval. De heer KJ. heeft 's maandags gesproken met de tweeling. Hij heeft ter zitting verklaard dat hij de klas en de kinderen kende en de indruk had dat de tweeling een reëel beeld zouden kunnen schetsen van wat er was gebeurd. De meisjes hadden er vlakbij gestaan. De fietsenkelder is niet zo groot. Uit hun verklaring kreeg hij het idee dat er niet iets heel heftigs gebeurd was. Hij heeft de afhandeling daarom verder aan mevrouw H. overgelaten. Hij heeft haar nog die maandag verslag gedaan van zijn bevindingen. Mevrouw H. werd door dit verslag bevestigd in de indruk die zij van het gebeuren had gekregen uit het telefoontje van *A* op donderdagmiddag.

Op dinsdag heeft mevrouw H. gesproken met *S*, *T* en *A*. Zij heeft daaruit begrepen dat *T* donderdag een andere, stomme, tas bij zich had, die ook nog eens nat geworden was. *A* had daar een opmerking over gemaakt. *T* baalde daarvan en heeft *A* toen een klap gegeven. *T* begreep nu wel dat dat zo niet kon en heeft in dit gesprek zijn excuses aangeboden aan *A*. Mevrouw H. had de indruk dat de excuses oprecht waren, dat *T* over het gebeurde inzat. Hij had er thuis ook over gesproken. Mevrouw H. heeft vervolgens nog met de ouders van *T* gebeld. Hierna heeft zij weer overleg gehad met de heer K.. De heer K. kreeg daaruit de indruk dat de zaak was afgehandeld.

Uit het telefoongesprek dat mevrouw H. vervolgens met klager voerde begreep hij dat mevrouw H. niet aan de ouders van *T* had doorgegeven dat hij overwoog aangifte te doen bij de politie. Uit het beeld dat mevrouw H. in dit gesprek tegenover klager van *T* schetste -een stille jongen met (net als zijn vader) regelmatig oncontroleerbare woedeaanvallen- kreeg klager, omdat hij als klinisch psycholoog werkzaam is bij Accare, de indruk van een jongen die extra zorg nodig heeft. Klager achtte de zaak zeker nog niet afgedaan. Hij stelde tegenover mevrouw H. als voorwaarde van het afzien van aangifte wegens mishandeling dat *T* hulp aangeboden moest krijgen. Hij verzocht haar dit door te geven aan de ouders van *T*.

In een e-mail van 21 mei 2010 deelt mevrouw H. aan klager mee dat "de ouders van *T* er niet voor voelen om het incident voor te leggen aan het zorgteam, waaruit dan vervolggesprekken met bijvoorbeeld een psycholoog zouden voortkomen." Ook de school ziet hiertoe geen aanleiding, omdat zij *T* als een rustige jongen kennen en er op school geen andere incidenten bekend zijn en aan hen ook niet vanuit de basisschool gemeld zijn.

Omdat mevrouw H. en klager er samen niet uitkomen, legt zij de zaak in overleg met de heer Bijl voor aan de heer B.. (Overeenkomstig het op de school geldende geweldsprotocol dat vermeldt: "de leidinggevende beslist in hoeverre er sprake is van geweld, en welke handelwijze er gevolgd wordt: door onderling gesprek oplossen en zo nodig geven van straf. Daarna is het proces afgerond en wordt het protocol niet verder gevolgd.")

Op 4 juni vindt een gesprek plaats tussen klager, mevrouw H. en de leerlingcoördinator. In vervolg daarop stuurt klager een mail aan de heer K. waarin hij zijn ongenoegen uit over het feit dat "de school meegaat in de ontkenning van ouders en dader..."

Dat de school enerzijds meent dat de jongen (over)gevoelig is en niet mag worden belast, anderzijds hem als normaal c.q. zonder problemen beschouwt....Nu laat de school *A* geheel in de kou staan door geen enkele verantwoordelijkheid te nemen....Ik vraag mij af of de school visie en ruggengraat genoeg heeft om adequaat te reageren op geweldsincidenten...Ik heb erg veel tijd moeten besteden aan het herhaaldelijk proberen de school haar verantwoordelijkheid te laten nemen. Door het herhaaldelijk falen voel ik mij genoodzaakt onderhavige klacht in te dienen en bij de juiste instanties en personen onder de aandacht te brengen.”

Op 15 juni 2010 volgt een gesprek tussen de heren K., B. en klager met, aldus de heer B. ter zitting, als insteek te onderzoeken hoe het kan dat er zo'n verschillend beeld bestaat over het voorval op 22 april 2010 tussen de school en klager. De heer B. heeft ter zitting verklaard dat hij het idee had dat het gesprek plezierig verliep, dat partijen elkaar begrepen en tot een afronding kwamen. Hij heeft voorafgaand aan dit gesprek vooral getoetst of de heer K. aan de hand van het geweldsprotocol tot deze beslissing heeft kunnen/mogen komen. Hij heeft hem bevraagd over wat hij gedaan had, wie hij gesproken had en wat hij gecheckt had. Dat gaf hem de indruk dat de heer K. correct gehandeld had. Ook klager heeft het gesprek, getuige zijn e-mail van 21 juni 2010 als verhelderend en respectvol naar elkaar ervaren. Een gesprek, waarin getracht is te onderzoeken hoe de verschillende beelden hebben kunnen ontstaan, op basis van welke informatie(bron), en welke informatie ontbreekt. Hij suggereert alsnog te spreken met *T*, zijn ouders en *A* en de camerabeelden te bekijken en geeft aan dat politieonderzoek mogelijk meer helderheid kan verschaffen.

In een e-mail van 23 juni 2010 geeft klager aan dat hij (overeenkomstig het klachtenreglement) wacht op een uitspraak over zijn klacht namens het bevoegd gezag van de school en voorts dat hij niets ziet in het weer om de tafel te gaan zitten, als dat niet is met de voorzitter van de centrale directie. Op 25 juni 2010 verzoekt klager in een e-mail aan de heer B. om een formele schriftelijke stellingname van de school.

In zijn e-mail van 29 juni 2010 aan de heer A. schrijft hij dat het voor hem een pricepkestie is. “Er is een algemeen belang dat (inmiddels) maatschappelijk breed wordt gedragen, blijkens het voorstel van de staatssecretaris om alle scholen te verplichten melding te maken van geweldsincidenten. De *** school heeft ook niet voor niets het beleid dat de school zelf aangifte doet. Voor mij als vader van *A* is uiteraard ook haar belang in het geding zolang de school het niet goed voor haar opneemt, door zaken in het midden te laten en geen wezenlijk oordeel te willen vellen.”

Gezien de drukte voor de vakantie wordt besloten een gesprek te arrangeren na de zomervakantie. (e-mail van 7 en 9 juli 2010 van resp. klager en A.)

Na de zomervakantie belt de heer A. met de wijkagent om te informeren naar de voortgang van het politieonderzoek, omdat hij, zoals hij in het verweerschrift en ook ter zitting heeft aangegeven, de zaak niet onafgedaan wil laten liggen “rotten”, maar met een gesprek goed wil afronden. Als de politie aangeeft dat de zaak op de plank ligt en dat de kans dat de zaak zal worden behandeld bijzonder klein is, nodigt de heer A. klager in een e-mail van 14 september 2010 uit voor een gesprek. Klager reageert op 17 september 2010 met het e-mailbericht dat hij zelf contact heeft gehad met de wijkagent, die tegenover hem verzekerd heeft dat de zaak wél zal worden onderzocht. Hij verwijt de heer A. dat die zich niet aan de afspraak houdt het politieonderzoek af te wachten, dat hij de wijkagent heeft geprobeerd woorden in de mond te leggen en dat hij tracht de zaak in de doofpot te krijgen. Hij wil daarom niet ingaan op de uitnodiging voor een gesprek en wacht het politieonderzoek af.

Beoordeling

De Commissie is van oordeel dat, voor zover het telefoontje van *A* naar mevrouw H. op donderdag 22 april 2010 niet als wake-up call (zoals de heer A. het omschrijft) heeft gewerkt, het telefoongesprek dat klager op vrijdag 23 april 2010 met haar voerde haar toch in ieder geval duidelijk had moeten maken dat er mogelijk sprake was van een ernstiger voorval dan dat zij uit het bericht van *A* had opgemaakt, wellicht zelfs van geweld in de zin van het geweldsprotocol. Na het telefoontje van klager heeft zij terecht direct melding gemaakt van het gebeuren bij de heer K.. Volgens het geweldsprotocol beslist immers de leidinggevende in hoeverre er sprake is van geweld.

De heer K. had daarop gedegen onderzoek dienen uit te voeren. Hij mocht zich daarbij niet beperken tot het horen van twee meisjes die het handgemeen in de fietsstalling op enige afstand hebben zien gebeuren. De heer K., en later ook de heer B., had in ieder geval zelf met *A* en *T* moeten spreken. Ook al leek de zaak voor mevrouw H. door het gesprek met *S*, *T* en *A* op dinsdag 27 april 2010 afgerond, in het gesprek dat zij aansluitend met klager voerde, maakte hij haar direct duidelijk dat de zaak voor hem nog niet was afgedaan. De Commissie heeft er begrip voor dat op dat moment door de eerste reactie van *A* en *T* zelf en vervolgens de schoolsluiting in verband met de meivakantie niet meteen gedacht is aan het nakijken van videobeelden van de fietsenkelder. Toen bij de heren K. en B. in het gesprek met klager op 15 juni 2010 twijfel rees of het geweldsprotocol goed was toegepast en zij de zaak daarom nog eens goed wilden onderzoeken, waren de video-opnamen inmiddels gewist. De uitkomst van het onderzoek en het standpunt van de school over het al of niet toepasselijk zijn van het geweldsprotocol had naar het oordeel van de Commissie niet door mevrouw H. naar klager moeten worden gecommuniceerd. Een dergelijk oordeel en de communicatie daarover dient op managementsniveau te geschieden.

Van de kant van de school is steeds zeer voortvarend, dezelfde dag of binnen enkele dagen, op berichten van klager gereageerd. De Commissie heeft dan ook zeker niet de indruk dat de school de zaak in de doofpot heeft willen stoppen. De heer A. heeft, zodra hij van de kwestie op de hoogte was gebracht (terwijl hij niet bekend was met het feit dat reeds een klacht bij de Commissie was ingediend) klager zowel voor de zomervakantie, als in september willen uitnodigen voor een gesprek. De Commissie acht zijn verklaring omtrent de reden van navraag over de voortgang van het politieonderzoek, namelijk dat hij de zaak niet onbehandeld wilde laten liggen, maar met een gesprek wilde afronden, zeer aannemelijk.

De Commissie is daarom van oordeel dat de klacht van klagers dat de school heeft nagelaten goed onderzoek te doen en daarover goed te communiceren gegrond is.

De Commissie acht niet aangetoond dat de feiten anders gebleken zouden zijn, wanneer de school de zaak beter had onderzocht, noch dat de school feiten heeft verdraaid, ontkend en gemanipuleerd om de valse indruk te geven dat niets bijzonders is gebeurd. Evenmin acht de Commissie aangetoond dat de school heeft getracht het politieonderzoek te beïnvloeden. De Commissie acht de klacht van klagers derhalve op deze onderdelen ongegrond.

3. Het oordeel van de Commissie

De Commissie verklaart de klacht gegrond, voor zover het betreft het nalaten van goed onderzoek en de communicatie daarover, en voor het overige ongegrond.

4. Advies aan het bevoegd gezag

De Commissie ziet geen aanleiding tot het geven van een advies.

Aldus gegeven op 9 december 2010 door mr. F.J. Agema, voorzitter, B. Visser en drs. G. Moes- ten Brug, leden, in tegenwoordigheid van mr. M. Mulder-Das, secretaris.